

โรคฝีดาษลิง'

อันตรายแค่ไหน ? คืออะไร

โรคฝีดาษลิง เกิดจากเชื้อไวรัสกลุ่ม Poxviridae ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะหายจากโรคเองได้ โดยอาการรุนแรงมักพบใน 'เด็ก' ซึ่งในประเทศแอฟริกา พบอัตราการเสียชีวิตประมาณ 10%

การระบาด

ระบาดแถบแอฟริกาตะวันตกและแอฟริกาตะวันตก
ได้แก่ แคเมอรูน สาธารณรัฐแอฟริกากลาง คองโก กาบอง โกลีเบีย ไนจีเรีย และเซียร์ราลีโอน
พบผู้ป่วยนอกแอฟริกา เช่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย สิงคโปร์ และสหราชอาณาจักร

การแพร่เชื้อ

- สัมผัสโดยตรงกับเลือด สารคัดหลั่ง หรือตุ่มหนองของสัตว์ที่ติดเชื้อ
- การประกอบอาหารจากเนื้อสัตว์ป่า หรือกินเนื้อสัตว์ที่ปรุงสุกไม่เพียงพอ
- ติดทางอ้อมจากการสัมผัสตุ่มหนองของสัตว์ป่วย
- สัมผัสใกล้ชิดกับผู้ป่วย ทางสารคัดหลั่งจากทางเดินหายใจ ผิวหนังที่เป็นตุ่ม หรืออุปกรณ์ที่มีการปนเปื้อนเชื้อ

ถูกสัตว์ที่มีเชื้อกัดข่วน

อาการของโรค

- ระยะฟักตัวประมาณ 7-14 วัน อาจนานถึง 21 วัน
- อาการเริ่มแรกจะมีไข้ ปวดศีรษะ ปวดกล้ามเนื้อ ปวดหลัง ต่อมน้ำเหลืองโต ทนาวลิ้น อ่อนเพลีย
- 1-3 วัน จะมีผื่นขึ้นบริเวณแขนขา และอาจจะเกิดบนหน้าและลำตัวได้ด้วย ผื่นจะกลายเป็นตุ่มหนอง
- ระยะสุดท้ายตุ่มหนองจะเป็นสะเก็ดแล้วหลุดออกมา อาการป่วยประมาณ 2-4 สัปดาห์

โรคฝีดาษลิง พบได้ในสัตว์หลายชนิดโดยเฉพาะตะกวดลิงและสัตว์ฟันแทะ เช่น กระรอก หนูป่า ฯลฯ และสามารถติดต่อ 'คน' ได้

วิธีป้องกัน

- 1 เลี่ยงการสัมผัสเลือด สารคัดหลั่ง หรือตุ่มหนองของสัตว์ที่ติดเชื้อหรือสัตว์ป่า
- 2 เลี่ยงการกินเนื้อสัตว์ที่ปรุงสุกไม่เพียงพอ
- 3 ล้างมือบ่อยๆ ด้วยสบู่และน้ำ หรือเจลแอลกอฮอล์เมื่อสัมผัสกับสัตว์หรือคนที่ติดเชื้อ หรือเดินทางเข้าไปในป่า
- 4 ไม่ปัสสาวะน้ำเลียงหรือน้ำเข้าสัตว์จากต่างประเทศโดยไม่มีการ คัดกรองโรค
- 5 กรณีเดินทางกลับจากประเทศที่เป็นเขตติดโรค ต้องทำการคัดกรองและเฝ้าระวังอาการจนครบ 21 วัน หากมีอาการเจ็บป่วยให้รีบพบแพทย์ และแยกกักเพื่อไม่ให้แพร่เชื้อ

ที่มา: กรมควบคุมโรค (20 พ.ค. 65) กรุงเทพมหานคร